

Lad os sige, at Manden sælger for 200,000 Kr. Han har maaske i tidligere Aar haft en ringe Indtægt; det er jo ingen bestemt Maler, jeg tænker paa, men man kunde tænke sig, at han kun har haft en Indtægt af 2,000—4,000—6,000 Kr., og følgelig beløber hans Merindtægt sig til 200,000 Kr. Hvis denne Mand saa skal beskattes, skal han beskattes med 22 pCt. og vil da komme til at afgive omtrent 44,000 Kr. til Staten af sine 200,000 Kr. Jeg kan ikke fortænke Maleren deri, hvis han vil sige: Det er dog højest uheldigt for mig, at jeg har afholdt den Auktion i Aar, havde jeg holdt den for 3 Aar siden, vilde jeg ikke være kommet til at betale mere end det almindelige Auktionsgebyr og almindelig Skat, nu maa jeg af med omtrent $\frac{1}{4}$ af det indkomne til Staten, og det har dog ikke haft det mindste med Krigsfortjeneste at gøre. Jeg har malet mine Billeder, og de har faaet Værdi, efterhaanden som jeg er blevet ældre, de er steget i Pris, og jeg er steget i Anseelse, og Folk har faaet Øjet op for, hvilke fortrinlige, kunstneriske Gengivelser af Naturen jeg har kunnet udføre. Hertil maa man svare: Det er rigtigt, at Billedernes Kunstværdi ikke afhænger af Krigens, og det er muligt, at deres Pengeværdi i og for sig heller ikke afhænger deraf, men der er dog Tale om Krigsfortjeneste, hvis de Folk, som er mødt paa Auktionen, hører til dem, som har haft meget stor Krigsfortjeneste i de sidste Aar, og deres kunstneriske Aspirationer og Interesser er steget sammen med deres Indtægter, hvad man ogsaa har Eksempler paa, hvilket ikke er saa meget underligt, for Folk kan ikke følge den Slags Aspirationer, naar de ikke har tilstrækkelige Midler dertil. Men hvis Folk vil pryde deres Vægge med mange Malerier og aldrig før har kunnet anvende 30—40,000 Kr. derpaa, kan man ikke nægte, at Maleren faar en særlig Krigsfortjeneste gennem de andres Krigsfortjeneste. Saadan kan man blive ved i mange Led. Naar en Mand har haft Krigsfortjeneste, straffer det sig i mange Led paa alle andre, som tjener derved.

Jeg vil tillade mig at anføre flere Eksempler, for at man kan se, hvor nødvendigt det er at gaa over til Merindtægtsbeskatningen og ikke bibeholde Krigsfortjenestebeskatningen, idet det er umuligt at finde et — maa jeg kalde det — Røbestof, hvorved man kan konstatere: dette er Krigsfortjeneste, det andet ikke. En meget anset Sagfører har klaget over en

Ansættelse til overordentlig Indkomstskat. Han har haft en Indtægt af — jeg nævner ikke de nøjagtige Tal — ca. 20,000 Kr. mere end de tidligere Aar, og deraf kan han paavise, at de 18,000 Kr. kommer af, at han har været Eksekutor i et Bo, og Eksekutorhonoraret er udbetalt ham i dette Aar. Man maa indrømme, at det er fuldkommen rigtigt, at dette har ikke det allerfjerneste med Krigsforholdene i Europa at gøre. Han siger dernæst, at han har haft en Indtægt af 1,000 Kr. ved nogle andre Forretninger, der heller ikke har noget med Krigsforholdene at skaffe, men han nægter heller ikke — det er en overordentlig hæderlig Mand, det kan man se af hans Skrivelse —, at det er muligt, at 1,000 Kr. eller saa kan være fremkommet som Honorar for Konsultationer, der atter kan være affødt af, at de, der henvendte sig til ham, var paa en eller anden Maade, i deres Forretning o. s. v., stillede saaledes, at de berørtes af Krigsforholdene i Europa, og at Konsultationerne altsaa angik disse Folks Stilling overfor de særlige Forhold i Øjeblikket. Han siger saa, at dette maa dog ikke kunne influere paa det hele, og han anfører, at Finansministeren i Landstinget i Fjor har sagt, at en ganske ubetydelig Indtægt — f. Eks. naar en Mand har tjent 50 Kr. ved at skrive en Ansøgning om Dispensation, hvilket har med Krigstilstanden i Europa at gøre — kunde dog ikke regnes for tilstrækkeligt til at begrunde, at den hele Merindtægt opgjordes som Krigsfortjeneste. Jeg kan ikke give Manden Ret; thi saa snart der er saa meget som 1,000 Kr.s Krigsfortjeneste, mener jeg mig forpligtet overfor Staten og Loven til at sige: Manden kan ikke godtgøre, at en Del af Indtægten ikke skyldes de overordentlige Forhold i Europa; naar det drejer sig om saa meget som 1,000 Kr. i Forhold til 20,000 Kr., er Staten nødt til at tage Skat deraf. En Afgørelse maa der ske, og jeg har afgjort Tilfældet derhen, at Manden skulde betale; den Afgørelse har jeg i øvrigt truffet i de fleste Tilfælde. Det er af Omsorg for Staten, det kan man ikke bebrejde mig.

Jeg vil nødig trætte det høje Ting med Eksempler, men jeg har dog fundet det nødvendigt at anføre nogle for at vise, hvorledes Forholdene er. Et Aktieselskab med en Aktiekapital paa 70,000 Kr. — hvilket ikke er meget — opgiver i de tre Gennemsnitsaar, som jeg for Lietheds Skyld vil kalde dem, at have haft en Indtægt af henholdsvis 2,400 Kr., 2,400 Kr. og 6,200 Kr.,